VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

● Iznāk kopš 1950. gada 29. marta ● Nr. 32 (5081) ● Ceturtdien, 1989. gada 16. martā ● Maksā 3 kap.

Atbalsts pārbūvei un atjaunotnei

Latvijas galvaspilsētas iedzīvotāji un daudzu darba kolektīvu un skolu jaunatnes pārstāvji no visām mūsu republikas malām piedalījās manifestācijā, kas svētdien, 12. martā, notika Komjaunatnes krastmalā Rīgā. To organizēja Latvijas Tautas fronte, atbalstot atjaunotnes procesu un pārbūves neatgriezeniskumu.

Plašās manifestācijas dalībniekus uzrunāja Latvijas Komunistiskās partijas CK sekretārs I. Ķezbers, dzejnieks J. Peters, žurnāla «Ogoņok» galvenais redaktors V. Korotičs, ražošanas apvienības «Radiotehnika» brigadieris V. Černišovs, juriste A. Lobanovska no Jelgavas, Latvijas PSR Valsts kultūras komitejas priekšsēdētājs R. Pauls un citi. Viņi aicināja uz visu sabiedrības slāņu konsolidēšanos cīņā par pārbūvi, atklātumu un demokrātiju, mudināja dot pretsparu spēkiem, kas aicina uz streikiem un haosa radīšanu, un apliecināja atbalstu M. Gorbačova realizētajai politikai.

Mītiņa dalībnieki vienprātīgi pieņēma vēstuli PSKP CK ģenerālsekretāram, PSRS Augstākās Padomes Prezidija priekšsēdētājam M. Gorbačovam. Tika pieņemta arī vēstule Latvijas Komunistiskās partijas Centrālajai Komitejai, republikas Augstākās Padomes Prezidijam un Ministru Padomei.

LATINFORM

● ATTĒLĀ: Preiļu rajona pārstāvji manifestācijas laikā Komjaunatnes krastmalā.

J. SILICKA foto

Kam rūp brāļu kapu liktenis

Latvijas zeme slacīta daudzos karos kritušo cīnītāju asinīm. Tajā mūža mājas vietu atraduši latvieši, krievi, vācieši, daudzi citi. Sevišķi daudz kapa vietu radušās pēc pirmā pasaules kara, kaujām par Padomju Latviju 1919. gadā, Latvijas neatkarības cīņām, Lielā Tēvijas kara. Par nožēlu jāatzīst, ka daudzas no tām zudušas no tautas atmiņas, netiek pienācīgi sakoptas. Esam liecinieki daudziem vandālisma aktiem kapos. Un visas sabiedrības svēts pienākums ir pievērst daudz lielāku uzmanību brāļu kapu saglabāšanai un uzkopšanai.

Lai veicinātu šo dziļi humāno darbību, iniciatoru grupa iesākusi darbu pie Brāļu kapu komitejas atjaunošanas, kas darbojās Latvijā 20. un 30. gados. Nolemts Rīgā šī gada 15. aprīlī sasaukt šīs komitejas atjaunošanas kopsapulci.

Daudziem jo daudziem no mums rūp kritušo karavīru piemiņa. Aicinām visus interesentus pagaidām organizēties pie novadpētniecības muzejiem, dabas un piemineklu aizsardzības inspektoriem vai citiem iniciatoriem, lai veidotu rajonos savas atbalsta grupas vai Brāļu kapu komitejas nodaļas. Par uz organizēšanas kopsapulci izvirzītajiem delegātiem vajadzētu paziņot Rīgā, Latviešu sarkano strēlnieku muzejā, orgkomitejas sekretārei Intai Romanovskai, telefons 212272.

Ceram uz plašu mūsu sabiedrības atbalstu.

V. STINKULIS,

Latviešu sarkano strēlnieku muzeja vadītājs, orgkomitejas loceklis

Kā balsosim?

ŠODIEN, vēlēšanu priekšvakarā, gribu pakavēties pie pašreizējām aktualitātēm, atbildēt uz vēlētāju jautājumiem, izskaidrot tos, kuri viņus satrauc. Patiešām — apgabala vēlēšanu komisija šādu jautājumu saņem ne mazums. Un viens no galvenajiem: «Kā mēs šogad tomēr balsosim?»

Saskaņā ar Likumu par vēlēšanām balsošana notiks 26. martā no plkst. 7.00 līdz 20.00 pēc vietējā laika. Tuvākajās dienās vēlētāji saņems ielūgumus (daudzi, varbūt, jau ir saņēmuši). Tie būs vienāda parauga. Ielūgumos būs norādīta gan balsošanas vieta, gan arī laiks. Vēlēšanu iecirkņos jau tagad ir vēlētāju saraksti, un katrs vēlētājs, ja viņš to uzskata par vajadzīgu, var palugt iecirkņa vēlēšanu komisiju parādīt šo sarakstu un pārbaudīt, vai tajā ir viņa uzvārds.

Līdz vēlēšanām palikušas mazāk nekā divas nedēļas, tāpēc patlaban gan apgabala, gan iecirkņu vēlēšanu komisijām ir saspringts darba laiks. Līdz vēlēšanām atlikušajā laikā nepieciešams izņemt Līvānu eksperimentālajā koksnes konstrukciju rūpnīcā izgatavotās kabīnes balsošanai un mazās urnas, kā arī lielās urnas, lai uzstādītu tās vēlēšanu iecirkņos. Urnu un kabīņu saņemšanas jautājumi jārisina centralizēti — izmantojot rajona izpildkomitejas organizatoriskās nodaļas starpniecību. Par audumu iegādi kabīnēm un citiem mērķiem jāgādā vēlēšanu komisijām. Audumi ir Preiļu un Līvānu universālveikalos.

Izskan jautājums: «Vai audumam obligāti jābūt sarkanā krāsā?» Likums par vēlēšanām nenosaka, kādā krāsā jābūt audumam, kuru izmanto vēlēšanu iecirkņos galdu, kabīņu pārsegšanai utt. Tas, kā saka, ir katras iecirkņa vēlēšanu komisijas gaumes lieta. Mēs uzskatām, ka audumam jābūt gaišos toņos: sarkanam, rozā, gaiši zilam, tas ir — lai radītu vēlētājiem svētku noskaņojumu.

Patlaban tiek izgatavoti vēlēšanu biļeteņi balsošanai. Iecirkņu komisijas tos saņems vēlēšanu priekšvakarā. Vēlreiz jāatgādina, ka vēlēšanu dienā vēlētājam jābalso personiski. Cits cilvēks viņa vietā nobalsot nedrīkst. Katrs vēlētājs saņems divus biļetenus. Viens būs baltā krāsā — deputāta vēlēšanām 709. Daugavpils teritoriālajā vēlēšanu apgabalā, un tajā būs ierakstīti divu kandidātu — A. Providenko un A. Grigorjeva — uzvārdi. Otrs biļetens būs zilā krāsā, un tajā būs ierakstīts deputāta kandidātes 312. Preiļu nacionāli teritoriālajā vēlēšanu apgabalā M. Kosteņeckas uzvārds.

Mūsu vēlēšanu apgabalā biļeteni visiem vēlētājiem būs iespiesti divās valodās — latviešu un krievu. Tāpēc iecirkņu vēlēšanu komisijas tos izsniegs vēlētājiem tajā valodā, kuru izvēlēsies pats vēlētājs. Pēc tam vēlētāji izies cauri (nevis ieies) aizklātās balsošanas kabīnei vai istabai, kurā, izņemot pašu vēlētāju, jebkuram citam cilvēkam biļetenu aizpildīšanas brīdī aizliegts uzturēties.

Tagad daži vārdi par pašu svarīgāko, proti — par brīdi, kad vēlētājs paliks vienatnē ar savu sirdsapziņu un atbilstoši savam pasaules uzskatam viņam būs jāizvēlas, par ko atdot savu balsi. Atbildi uz šo jautājumu lai katrs vēlētājs meklē pats, bet es šodien gribu paskaidrot, kad biļetens tiks atzīts par derīgu un kad par nederīgu.

Biļetens (baltā krāsā), kurā būs ierakstīti deputāta kandidāti 709. Daugavpils teritoriālajā vēlēšanu apgabalā, būs derīgs tad, ja tajā būs izsvītroti viena kandidāta vai abu kandidātu uzvārdi, vai arī abu kandidātu uzvārdi un ierakstīts cits uzvārds. Ja izsvītroti abu kandidātu uzvārdi (neatkarīgi no tā, ir vai nav ierakstīts cits uzvārds), tiks uzskatīts, ka vēlētājs nobalsojis gan pret A. Grigorjevu, gan pret A. Providenko. Ja biļetenā nav izsvītrots neviens uzvārds, proti — atstātas gan A. Grigorjeva, gan A. Providenko kandidatūras, tad šāds biļetens tiks atzīts par nederīgu. Par nederīgiem tiks atzīti arī cita parauga biļeteni, citu vēlēšanu apgabalu biļeteni, saplēsti biļeteni utt. Tāpēc, izsvītrojot kandidāta uzvārdu, jāraugās, lai biletenā nerastos caurumi, plīsumi. Jāatceras, ka vislabākais vēlēšanu iznākums būs tad, ja biletenā būs palicis viens kandidāts.

Daži vārdi par mūsu vēlēšanu apgabala, tas ir — 312. Preiļu nacionāli teritoriālā apgabala — biļeteniem (zilā krāsā), kuros būs ierakstīts viena kandidāta — Marinas Kosteņeckas uzvārds. Ja viņas uzvārds biletenā nebūs svītrots, tas nozīmēs, ka vēlētājs par viņu nobalsojis, ja uzvārds izsvītrots — vēlētājs būs nobalsojis pret viņu. Uzskatām, ka ierakstīt biletenā citu cilvēku uzvārdus nav mērķtiecīgi, jo komisijas par viņiem nodotās balsis neuzskaita.

Daudzi vēlētāji uzdod arī šādu jautājumu: «Kā izsvītrot kandidātu uzvārdus?» Par derīgiem tiek atzīti biļeteni, kuros uzvārdi izsvītroti krustām vai horizontāli (arī, ja atstāti neizsvītroti kandidāta vārds un tēvavārds). Nedrīkst aizmirst, ka vēlēšanu biletens ir valstiski svarīgs dokuments, tāpēc mēs aicinām ar to rīkoties akurāti un parūpēties par biļetena saglabāšanu.

Balsu skaitīšanu vēlēšanu iecirkņos komisijas veiks par katru vēlēšanu apgabalu atsevišķi un atsevišķi uzskaitīs arī par katru kandidātu nodotās balsis. Urnas tiks atvērtas pēc tam, kad iecirkņa vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs būs paziņojis, ka balsošana beigusies. Atvērt urnas līdz balsošanas beigām aizliegts. Pirms urnu atvēršanas iecirkņa komisija uzskaitīs un dzēsīs visus neizmantotos biļetenus.

Balsu skaitīšanas rezultātus izskatīs vēlēšanu iecirkņa komisija savā sēdē, un tie tiks ierakstīti protokolā. Protokola kopijai jāpievieno preses, televīzijas, radio darbinieku, deputātu kandidātu uzticības personu, sabiedrisko organizāciju pārstāvju saraksti, ja minētie cilvēki ir bijuši klāt balsu skaitīšanas laikā. Pēc tam protokols tiek nogādāts apgabala vēlēšanu komisijai.

Iecirkņu vēlēšanu komisijas nedrīkst aizmirst, ka balsu skaitīšanas brīdī attiecīgajā telpā drīkst atrasties (nevis piedalīties balsu skaitīšanā) personas, kurām uz to ir oficiālas tiesības: darba kolektīvu un sabiedrisko organizāciju pārstāvji, deputātu kandidātu uzticības personas, preses pārstāvji, kuriem ir dokuments, kas apliecina tiesības būt klāt balsu skaitīšanā.

Daudzi iecirkņu komisiju darbības jautājumi tiks vēlreiz izskaidroti vēlēšanu priekšvakarā komisiju priekšsēdētājiem un vietējo padomju darbiniekiem. Bet patlaban uzmanības priekšplānā ir deputātu kandidātu priekšvēlēšanu cīņa, aģitācija gan par, gan pret kandidātiem. Tagad priekšvēlēšanu kampaņas centrs ir vēlēšanu iecirkņos, vēlētāju klubos, un svarīgi nodrošināt ciešus kontaktus ar vēlētājiem, izmantot netradicionālas darba formas, lai celtu viņu aktivitāti un ieinteresētību.

Aģitācijas darbā palīdzību var sniegt deputātu kandidātu uzticības personas. Visi šie cilvēki rajonā lielākoties ir pazīstami, un tagad patiešām kļuvuši par savu kandidātu aktīviem atbalstītājiem. Atzīmēšu, ka apgabala vēlēšanu komisija nekādu spiedienu uz viņiem neizdara. Aktīvi saviem kandidātiem palīdz V. Saveļjevs, G. Udrovskis, I. Muzikants, J. Anspoks, J. Vucēns, J. Sviridovs un citi.

Vēl priekšā deputātu kandidātu tikšanās ar darba kolektīviem un Līvānu pilsētas iedzīvotājiem, taču vēlēšanas nāk ar katru dienu tuvāk. 26. marts noslēgs šo interesanto, demokrātisko kampaņu. Šī vēlēšanu kampaņa ir īpaša, tāpēc neiztikt bez kļūdām, pārpratumiem, arī — bez dažreiz pārlieku lielām emocijām. Atklāti jāatzīst, ka arī mēs savā apgabalā esam pieļāvuši kļūmes, bet no tām mācīsies citas komisijas. Pirmajiem iet nelīdzšķirtu ceļu taču vienmēr ir grūtāk.

Cienījamie vēlētāji! Apgabala vēlēšanu komisija jums novēl labu garastāvokli vēlēšanu dienā, bet aģitatoriem un uzticības personām — sekmīgu darbu! Lai uzvar tie kandidāti, kurus patiešām atbalsta un izvēlēsies tauta! Un visbeidzot gribu atzīmēt, ka pašā vēlēšanu dienā nekāda aģitācija nenotiks.

P. ROMAŅOVS,

312. Preiļu nacionāli teritoriālā vēlēšanu apgabala komisijas priekšsēdētājs

P. S. Apgabala vēlēšanu komisija saņem ziņas, ka daži vēlētāji gatavojas vēlēšanas boikotēt, tas ir — vēlēšanu dienā neiet uz vēlēšanu iecirkņiem. Lūdzam to nedarīt, jo katram dotas tiesības izvēlēties kandidātu, bet boikots — tas nozīmē neatzīt vēlēšanu demokrātisko principu, atteikties no savām tiesībām.

Aicinām uz Žēlsirdības biedrības dibināšanu

Šī gada 19. martā plkst. 11.00 Preiļu rajona kultūras namā notiks rajona Žēlsirdības biedrības dibināšanas sanāksme. Lūdzam piedalīties rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sociālās nodrošināšanas nodaļas darbiniekus, medicīnas darbiniekus, Sarkanā Krusta biedrības aktīvistus, kara un darba veteranu padomes, sieviešu padomes, baznīcas, darba kolektīvu, skolu un sabiedrisko organizāciju pārstāvjus, kā arī visus pārējos, kuriem ir vēlēšanās līdzdarboties žēlsirdības kustības aktivizēšanā mūsu rajonā.

Iniciatīvas grupa

„Elektronam" — jauna mājvieta

Ieeju rotajā sarkana lenta, viesus gaidīja sālsmaize, bet celtnieki sparīgi turpināja veikt fasādes apdares darbus. Vēlāk Līvānu pārvietojamās mehanizētās kolonnas galvenais inženieris I. Ņilovs atzīs, ka dažas nepilnības, tikai celtnieka acij saskatāmas, viņš piesedzis ar muguru.

Tomēr tas nespēja nomākt pacēlumu, kas valdīja bijušajā Līvānu ugunsdzēsēju mājā, ko prasmīgas celtnieku rokas ar rajona un pilsētas vadītāju palīdzību bija pārveidojušas līdz nepazīšanai. Paies vēl dažas dienas, un par vienīgo saimnieku šeit kļūs ražošanas apvienības «Elektrons» Līvānu iecirknis. Par to, protams, priecīgi ir arī līvānieši. Jo vairs nevajadzēs stiept masīvo televīzijas un radio aparatūru uz pilsētas otru malu, sarežģītās sadzīves tehnikas saimniekiem vairāk nenāksies gaidīt meistaru no rajona centra. Un visbeidzot — nebūs jāmaldās vienā no biezi apdzīvotajiem pilsētas mikrorajoniem, kur it kā atrodas pulksteņu darbnīca. Atjaunotajā ēkā pilsētnieki varēs saņemt ļoti daudzus nepieciešamos sadzīves pakalpojumus.

Nebija vienkārši «izkarot» «Elektronam» šo ēku, lai gan tā daudzus gadus stāvēja bez saimnieka un bija nolietojusies. Kad ar rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka J. Kokora, pilsētas mēra J. Znotiņa un Daugavpils uzņēmuma «Elektrons» direktora T. Anisimova līdzdalību ēku izdevās dabūt, radās jauna problēma — kas to atjaunos?

Sniegt palīdzību apņēmās Līvānu pārvietojamās mehanizētās kolonnas vadība, tādējādi iegūstot sev vēl vienu ārpusplāna un neizdevīgu pēc apjoma objektu. Talkā nāca Daugavpils elektriķi un santehniķi. Un pēc nepilna gada vēl pavisam nesen vecajā ēkā jau bija ierīkota centrālapkure, gaisma. Darbnīcas personālam nu ir radīti komfortabli darba apstākļi: galdi uz ritenīšiem, neskaitāmi plaukti, nemaz nerunājot par palīgtelpām. Darbnīcas kopējā platība ir 240 kvadrātmetri.

Tagad viss būs atkarīgs no kolektīva (to domā palielināt par četriem cilvēkiem) un tā vadītāja A. Vilcāna, kuram kolēģi vienbalsīgi uzticēja meistara pienākumus. Vārdu sakot, viss vēl tikai sākas. No «Elektrona» darbinieku iniciatīvas, uzņēmības būs atkarīga darbnīcas nākotne — gan antenu saimniecības uzlabošana, gan pāreja uz nomas darbuzņēmumu, gan reklāmas noformēšana. Tai labi var kalpot bijušais ugunsdzēsēju tornis virs ēkas.

Derīgu padomu, labu novēlējumu bija ne mazums. Atliek tikai piebilst: lai darbs jaunajās telpās vienmēr ritētu ar devīzi «Viss — klientiem!»

I. KOROĻOVA

● Monika Skutele (attēlā) «Lauktehnikas» sistēmā strādā kopš 1951. gada. Vispirms bija uzskaitvede traktoru un mašīnu stacijas brigādē, bet pēc trim gadiem beidza ar izcilību viengadīgos grāmatvežu kursus. Arī turpmāk apvienoja mācības neklātienē ar darba tiešajiem pienākumiem. Tagad viņa strādā par autotransporta ekonomisti un ar savu darbu izpelnījusies kolektīvā pelnītu cieņu. «Lauktehnikas» ilggadējā darbiniece apbalvota ar medaļu «Darba veterāns», vairākiem Goda rakstiem.

J. SALNAVIESA foto

REZONANSE

Kā to lai saprot?

Izlasot rajona laikraksta 25. februāra numurā F. Ņikiforova rakstu «Vai tā jāsaimnieko», nevar īsti saprast, vai priecāties vai jāsāk domīgi grozīt galvu. Sākumā liekas viss ļoti pareizi: mūsu rajona «činavnieki» sajutuši pārbūvi un sākuši kritiski novērtēt savas aplamības, ko pastrādājuši agrāk. Bet lasot uzmanīgāk, nekā jauna jau tur nav, vairāk gan dveš stagnācijas elpa, kritika tikai kritikas dēļ, paškritikas nav nemaz, rakstā apvainoti daudzi, bet konkrēti neviens.

Ja būsim godīgi un paškritiski, tad, b. Ņikiforov, jūs taču bijāt Ančkinu skolas direktors un pēc jūsu iniciatīvas slēdza Ančkinu skolu. Jūs taču bijāt partijas pirmorganizācijas sekretārs, kad apvienoja kolhozus «Padomju Dzimtene» un «Vārkava». Interesanti zināt, kāds tam bija ekonomiskais pamats? Vai bez Jūsu zināšanas un piekrišanas tika iztirgota Vārkavas astoņgadīgā skola?

Es ļoti labi atceros 1964. — 1965. gadus, kad strādāju kolhozā «Padomju Dzimtene» par agronomu. Tai laikā saimniecību vadīja tāds gaišs cilvēks kā Ilmārs Šteinbergs, partijas pirmorganizāciju un Zaķīšu skolu — Alberts Bacāns. Viņi bija tie, kas cēla Zaķīšu skolai piebūvi, lai saimniecības bērniem būtu labāki apstākļi mācībām un piesaistītu viņus laukiem. Šo skolu likvidēja, un tagad bērnus jāvadā 15 — 20 km attālumā līdz Preiļiem. Kā Jūs pats rakstāt, apkārtējās sādžas palika tukšas. Kurš te bija vainīgs? Es domāju, Jums bija jābūt drosmei nosaukt īstos uzvārdus.

Par celtniecību. Domāju, ka ne jau aizvieglas dzīves kolhoziem jāpieņem darbaspēks no ārienes un daļēji jālēsaista darbos ne jau savos objektos, bet tādā ceļā var nopelnīt vajadzīgo «valūtas» rubli, kuru atgriež ar celtniecības materiāliem, kuru ir tik maz saimniecību vajadzībām.

Ja saimniecību vadītāji (tādu arī ir pietiekoši) tikai visu gaidītu, ko iedotu «augša», tad šodien mums nebūtu pat tā pieticīgā pārtikas galdā, mūsu lauki būtu tikpat tukši kā Pleskavas vai Novgorodas apgabalos, un veikalos nebūtu ko pirkt. Varbūt tā būtu labāk? Jau tā mēs laukus esam iedzinuši dziļi purvā ar savām pārgudrajām programmām, nodokļu sistēmu, necieņu pret lauku cilvēku darbu, represijām pret progresīvākajiem lauku saimniecību vadītājiem.

Acīs duras arī kara un darba veterāna F. Solomahina intervija valodas jautājumā. Ar visu cieņu pret kara un darba veterānu, bet nu nekādi nevar saprast, ka latviešu tautības cilvēkam, dzīvojot savā Dzimtenē, jāprasa iebraucēju atļauja, lai brīvi varētu lietot savu dzimto mātes valodu. Varbūt divas valodas būtu lietderīgi ieviest Vitebskā vai Abrenē? Kādreiz taču Abrene piederēja Latvijai, bet Latgale bija piesaistīta Vitebskas guberņai? Tur arī tagad vēl dzīvo daudz latviešu, un, lai stiprinātu internacionālisma jūtas, pamēģināt šajos apgabalos piespiest runāt, lietot kā otru valodu — latviešu valodu. Varbūt vēl arī kaut kur citur — būtu interesanti, vai ne?

Cik zinu, latviešu skolēniem, beidzot astoņgadīgo skolu, vidusskolu, ir pietiekošas zināšanas krievu valodā. Bet, ja grib normāli mācīties tālāk, tad arī ar to ir par maz, jāzina būtu vēl vismaz pāris svešvalodas, kā tas ir visā progresīvajā pasaulē. Daudzi atsaucas, ka krievu skolēniem skolās slikti māca latviešu valodu. Tad atvainojiet: vai tā ir skolas vaina, ka skolēni ar vecāku piekrišanu nevēlas apgūt tās republikas valodu, kurā viņi dzīvo, kur galu galā ir viņu Dzimtene? Vai daudzām citu tautību ģimenēm ir mājās laikraksti un žurnāli latviešu valodā?

J. BRAKOVSKIS,
rajona Tautas deputātu padomes deputāts

Lauki šodien

Vai meži šalks?

● Uz mūsu planētas mežiaizņem vairāk nekā četrus miljardus hektāru. Mūsu republikā mežu audzes veido 43 procentus no visas zemes kopplatības.

Meža cilvēks atpūšas, un to nereti sauc par planētas «plaušām». Tātad mežs ir mūsu dzīviba. Un tie nav tikai skaļi vārdi. Šodien meža ekoloģiskā vērtība tiek vērtēta augstāk par koksnes vērtību.

Tagad atzīstam atklāti — mežos saimniekojam ekstensīvi. Īpaši jau mūsu rajonā. Kā apturēt šo procesu? Kā panākt, lai bēgot no viena stagnācijas perioda neiestigtu otrā? Lai krasi izvērtētu kopsaimniecību un cilvēku attieksmi pret dabas bagātību — mežu?

Atbildes uz šiem jautājumiem liek meklēt rajona mežu saimniecības pārbaude, ko veica tautas kontroles republikas un rajona komitejas.

NETIEK pildīts Latvijas PSR Meža kodeksa 10. pants, saskaņā ar kuru valsts kontroli pār visu Preiļu rajona kolhozu un padomju saimniecību mežu stāvokli, izmantošanu, apsardzību un aizsardzību jārealizē rajona Tautas deputātu padomei, tās rīcības un izpildu orgāniem, kā arī valsts mežsaimniecības vietējai iestādei — Daugavpils MRS. Netiek ievērotas LPSR Meža kodeksa 25. panta prasības, kuras paredz, ka MRS sniedz saimniecībām palīdzību mežu apsaimniekošanas plānošanā un, ja nepieciešams, noslēdz līgumu ar saimniecībām, lai veiktu mežsaimnieciskos meža aizsardzības un kultūrdarbus.

Pārbaudot meža atjaunošanu kolhozagrofirmā «Krasnij Oktjabrj», konstatēts, ka šis darbs ir zemā līmenī. Piemēram, 1988. gadā kolhozagrofirmā mežu vajadzēja atjaunot 14,7 hektāros, bet ierīkoti tikai 2 hektāri, un arī šīs platības uz pārbaudes dienu bija iznīkušas. Šogad plānots iestādīt 10,8 hektārus meža paredzēto 15,9 hektāru vietā. Pērn neapstādītos 12,7 hektārus un iznīkušos 2 hektārus «aizmirsuši».

Meža atjaunošanas stāvoklis ir ļoti slikts arī kolhozā «Sīlukalns». Mežs nav atjaunots 58,8 hektāru platībā, iznīkušas un neapmierinošā stāvoklī atzītas jaunaudzes 34,1 hektāra platībā. Netiek stādītas priežu kultūras, lai gan izmantojamajos mežos tās ir 22 procenti. 1987. gadā bija jāatjauno 13 hektāri meža, faktiski atjaunoti tikai 7,3 hektāri.

Līdzīga situācija arī M. Gorkija kolhozā, kur 1987. gadā vajadzēja atjaunot 18,3 hektārus, bet faktiski darbi veikti tikai 1,7 hektāros. Neapmierinoši meža kultūru kopšana organizēta kolhozā «Zelta vārpa», kur nav sakārtoti pat uzskaites dokumenti.

Agrorūpniecības apvienības «Preiļi» starpsaimniecību vadošais meža speciālists V. Dzenis meža kultūru ierīkošanu un kopšanu plāno pēc pašām saimniecībām vēlamajiem apjomiem, nerēķinoties ar rajona mežsaimniecības organizācijai, attīstībai paredzētajiem. Šādi principi tiek izmantoti, arī gatavojot atskaites republikas Agrorūpnieciskajai komitejai.

Pārbaudītajās saimniecībās nekārtīgi un nepilnīgi sastādītās pirmdokumentācijas dēļ nebija iespējams pārbaudīt faktisko stāvokli meža atjaunošanā, kā arī meža kopšanā. Pārbaudītie nogabali izrādījās nekopti.

(No republikas tautas kontroles komitejas materiāliem.)

Lai izaudzētu priedi, iekams to var izmantot, palet 80 — 100 gadi. Lai nozāģētu — viens motorzāģa rūciens. Un tā ik minūti no mūsu planētas neatgriezeniski pazūd 20 hektāri meža. Lūk, tāda ir dzīve. Jā, šodien cilvēks labprāt ņem meža bagātības, īsti neapjaušot, ka nedrīkst krāpt sevi, kur nu vēl — dabu. Jo meža audze nav gurķu vaga, kur pēc viena neražīga gada nākamajā ražu varēs grābt maisiem.

Mūsu rajonā mežaudžu vidējais vecums ir 46 gadi. Vēl pavisam nesen bez bažām zāģējām kokmateriālus lietaskokiem, gatavojām malku. Zinājām, ka mežs labvēlīgi ietekmē mūsu veselību, pašsajūtu, jūsmojām par Latvijas dižkokiem. Un reizē

Domas, viedokļi, vērtējumi

Šī gada 8. martā, atvēris savu pastkastīti, es reizē ar pasūtītajiem laikrakstiem izņēmu iespaidīga formāta uzsaukumu. Tajā bija iespiesta tautas deputātu kandidāta A. Providenko īsa biogrāfija un viņa priekšvēlēšanu programma. Rūpīgi to izlasīju, bet pie galīgā secinājuma tā arī nenokļuvu. Vai man balsot par A. Providenko? Programma sastādīta vispārējās frāzēs. Nekas nav teikts par Latvijas suverēnajām tiesībām. Tāpat brīnos, ka nekas nav minēts par latviešu valodas statusu, kurš pašlaik ir vissāpīgākais jautājums.

Gribētos arī uzzināt, no kurienes tad radās šie augstvērtīgā iespiedpapīra krājumi, kuri Latvijā pašlaik ir deficīts? Neesmu dzirdējis, ka Daugavpilī būtu uzcelta papīra fabrika un ka tur ražotu labu iespiedpapīru. Latvijā, cik zinu, daudziem laikrakstiem ir samazināta tiráža, bet Daugavpilī..?

Izmērīju uzsaukumu. Tas ir 30x40 centimetri, un, ja vēl pareizina ar 20 000 loksnēm, rodas jautājums, kur pie tāda papīra daudzuma var tikt? Un, ja vēl uzsaukumu tiráža jāatkārto, jo Preiļi jau nebūs vienīgie, kuri appludināti ar šiem uzsaukumiem. Dažiem no maniem biedriem pamanījās atsūtīt pat divus šādus eksemplārus — viens pastkastē, otrs — žurnālā ielikts.

Jā, katrs par savu kandidatūru var agitēt, kā grib. Tikai — par kādiem līdzekļiem? Domāju, ka kooperatīvs «Daugavpils reklāma» lēti to nedarīja. Tāpēc gribētos zināt, vai A. Providenko to darīja par saviem līdzekļiem, vai arī — Daugavpils celtniecības trests savam priekšniekam pakalpoja par valsts naudu?

E. PUDĀNS,
LTF biedrs

●

Neskaitāmas reizes bija doma rakstīt, bet ikreiz rakstīšana tika atlikta...

Izlasot vēstures skolotāja J. Pīzeļa rakstu laikraksta «Ļeņina Karogs» šī gada 2. februāra numurā, tapa vēstules pirmā daļa, bet galīgā doma pabeigt iesākto rakstu nobrieda pēc tam, kad 11. februārī izlasīju rakstu «Lai palīdzētu partijai... Vai tikai?».

Esmu darba veterāne. Neskaitot tos gadus, ko esmu nokalpojusi budžu saimniecībās kā gane, vēlāk — kā pamelta, mans darba stāžs ir lielāks par 40 gadiem. Esmu daudz ko pieredzējusi. Atceros 1941. un 1949. gada notikumus. No vēstures, izlasītās literatūras daudz ir zināms arī par 1918. un 1919. gada notikumiem. Vienmēr esmu cīnījusies par demokrātiju, taisnību, bet tāda veida raksti man nav saprotami.

Es uzskatu, ka šāda veida raksti rada tikai strīdus. Lasot J. Pīzeļa rakstus, rodas doma, ka nekādas citas domas viņš negrib atzīt. Par pareizu uzskata tikai to, ko uzrakstījis viņš. Visi šie raksti un viedokļi rada vēl vairāk neskaidrību. Sevišķi tas attiecas uz bērniem. To pašu man lāsaka arī par to otro rakstu, kuru es iepriekš minēju.

Manas domas ir tādas, ka rakstītāji cenšas uzspiest savu viedokli. To nevajadzētu darīt. Gan jau laiks parādīs, kuram taisnība. Mazāk vajag strīdēties, vairāk vajag godīgi strādāt, tad viss būs labi. Būs atrisināti kā sociālie, tā arī ekonomiskie jautājumi.

J. BOGDANOVA,
darba veterāne
Preiļos

●

Izlasījis jūsu laikraksta otro lappusi *(1989. g. 2. marts. Red.)*, sevišķi — J. Brenča korespondenci «Vispirms ir cēloņi, pēc tam sekas», kurā autors lūdz redakciju nepārcensties ar «plurālismu», izprotu to tā, ka pilsonis J. Brencis uzliek savu kategorisku veto viedokļu demokrātiskajam plurālismam. Viņam, iznāk, atļauts viss, bet citiem — nē.

Tālāk. Viņš raksta: «Daži cilvēki, jūtot sava kandidāta sakāvi, cenšas to par varēm izvirzīt uz reģistrāciju.» Nē, es to nedarīju un neesmu vainīgs, ka vēlēšanu likums ir nepilnīgs. Taču lūdzu ņemt vērā, ka uzstājoties *(312. Preiļu vēlēšanu apgabala priekšvēlēšanu sapulcē. Red.)* 1 200 vēlētāju (stikla fabrikas darbinieku) vārdā, kurus es pārstāvēju, es atbalstīju mūsu darba kolektīva izvirzīto kandidātu. Bet pēc J. Brenča domām iznāk, ka Līvānu stikla fabrikas strādnieki, inženiertehniskie darbinieki un kalpotāji par varēm centās izvirzīt savu kandidātu uz reģistrāciju, un tikai viņš ir «demokrātijas un kārtības eņģelis». Saubos par to.

Nevajag tik daudz uzņemties uz sevi, jo, spriežot pēc Jūsu *(J. Brenča. Red.)* raksta, idejiskā apziņa Jums ir vāja. Neiesaku Jums uzvelt sev nepaceļamu politiķa nastu, būt par viszini sabiedriski politiskajos un sociālajos jautājumos, jo Jums nav stabilas, apzinātas nobriedušas pilsoņa platformas, kura apliecinātu Jūsu centienus cīnīties par tautas labklājību. Tagad tautai, kad ir tikai viens deputāta kandidāts, liegti demokrātijas svētki, kurus tā bija gaidījusi gadu desmitus. Jums un Jūsu kolēģiem ir «pateicīgi» visi vēlētāji, ka tādu svētku nebūs.

J. LASMANIS,
partijas un darba veterāns
Līvānos

●

Mēs, Rudzētu ciema iedzīvotāji, esam sašutuši par Viļuma rakstu 11. februārī «Ļeņina Karogā».

Esam pateicīgi tiem cilvēkiem, kuri vairākus gadus savā brīvajā laikā un bez atlīdzības taisīja šos «granīta bluķus», lai mēs, kuru piederīgo mirstīgās atliekas atrodas nezināmās kapu vietās gan Latvijā, gan tālu Ziemeļos, varētu te nolikt ziedus, ziemā — zaļu egles zaru, un klusējot atcerēties šīs izjauktās un iznīcinātās dzīves, par kurām Viļumam un viņam līdzīgiem «veselīgi domājošiem, strādīgiem un brīviem cilvēkiem» nav ne mazākās sajēgas, kā tas bija toreiz un ir tagad.

Es personīgi tikai pagājušajā gadā pirmo reizi varēju pēc 45 gadiem nolikt ziedus pie piemineklā «Staļina kulta upuriem» Rudzētu parka ar domu, ka tos lieku 1943. gada pavasarī Tomskas apgabalā bada nāvē mirušajai mātei, vecajai mātei un māsai...

Pēc Viļuma raksta avīzē 1989. gada 13. februārī pie vidusskolas tika norauta piemiņas plāksne, nogāzts stabs. Tā ka spriediet paši — «emocionāli noskaņotie tautieši». Un vēl gribu piebilst, ka šaubos, vai šādi «emocionāli noskaņoti tautieši» ir spējīgi kaut ko labu dot jaunajai paaudzei, arī maniem mazbērniem.

Z. MĀRTIŅSONE
Rudzētos

●

25. marts un 14. jūnijs latviešiem ir zīmīgi datumi. Tūkstošiem cilvēku kļuva par necilvēcības, zvērības upuriem. Simtiem kļuva par savas tautas nodevējiem, kas ir ne mazāk traģiski tādai mazai tautai kā mūsējā.

Es nezinu, kas ir briesmīgāk — ciest vai būt nodevējam. Zinu, ka daudzas ģimenes, tāpat kā mūsējā, savus mīļos atceras kopējā lūgšanā dievnamā. Te mēs atceramies tos, kuru miesas palika svešā un tālā malā, bet kuru dvēsele ir kopā ar mums te, Latvijā. Dzīvi palikušie pateicas Dievam par to, ka deva spēku izturēt badu, aukstumu, nazemojumus, ka deva cerību bezcerībā.

Laikraksta 14. februāra numurā L. Vīksna no Līvāniem ierosina stādīt birzi staļinisma upuru piemiņai. Jā, varētu un vajadzētu, bet... Kas stādīs šo birzi? Kas atnāks un atcerēsies? Simtiem labu cilvēku, bet starp viņiem noteikti būs arī tie, kas organizēja represijas, kas ar ieroci rokās atnāca un aizveda. Pirms stādām birzis un ceļam pieminekļus, ir jānosauc vārdā tie, kas sastādīja sarakstus, kas bija aktīvi izvešanas dalībnieki. Jānosauc vārdā tie, kas pēc tam dalīja aizvesto mantas, lopus.

Kamēr nav nosaukti vainīnieki katrā pilsētā, novadā, tāda piemineklja uzstādīšana būtu ņirgāšanās par izsūtītajiem. Es nesaucu pēc atriebības. Jau tā daudz asaru un asiņu ir lijis, pietiek. Ir vienkārši jāzina, kas ir kas. Gribētu zināt, ko domā pārējie rajona iedzīvotāji, sevišķi tie, kas bijuši represēti.

A. ANSPAKA
Līvānos

P. S. Esmu dzimusi Tomskas apgabalā, tur arī pavadījusi daļu bērnības, tāpēc jūtos tiesīga spriest.

●

Ikviens godīgs cilvēks var tikai pievienoties N. Ovsjaņnikovas teiktajam par fašistu un viņu līdzskrējēju zvērībām. *(«Ļeņina Karogs», 1989. g. 28. februāra numurs. Red.)*. Tomēr nedomāju, ka staļinisma upuru piemiņēšana kaut kādi kaitētu fašistu nomocīto piemiņai vai tādēļ viņi tiktu nodoti aizmirstībai.

Būsim taisnīgi un atcerēsimies, ka visus pēckara gadu desmitus mēs pieminējām tikai un vienīgi viņus. Ir uzcelti piemineklji, iekārtotas piemiņas vietas, apzināti un tiesāti daudzi noziegumu līdzdalībnieki vai izpildītāji. Nevaru iedomāties, ka kāds zināms fašistiskais noziedznieks būtu palicis bez soda, ieņemtu mūsu valstī kādu cienījamu amatu vai saņemtu personālo pensiju.

Tikai pēdējā laikā, pateicoties televīzijas un radio raidījumiem, publikācijām presē, sākām apzināties, ka ne mazāki noziegumi nastrādāti Staļina terora laikā. Atklājas arvien jauni un baismīgāki fakti. Cilvēki sāk uzdrīkstēties stāstīt par savām ciešanām cietumos, koncentrācijas nometnēs un izsūtījumā, par badu, salu un nāvi tālajos Ziemeļos. Tomēr reti kāds uzdrīkstas noziegumu līdzdalībniekus saukt vārdā. Kā tad mēs uzcelsim tiesisku valsti, ja mums nepletiks drosmes pateikt patiesību?

Nezinu arī, vai 1940. gada notikumus var saukt par padomju varas atjaunošanu Latvijā, ja īstas padomju varas mums vēl nav pat šodien: mēs tikai cīnāmies, lai tāda būtu.

V. GORS,
Lielā Tēvijas kara dalībnieks, II grupas invalīds, Līvānos

●

Mēs, Aglonas ciema sieviešu konferences dalībnieces, izsakām protestu pret Latvijas PSR Darbaļaužu internacionālās frontes dalībnieku un piekritēju, Rīgas pilsētas Ļeņingradas rajona iedzīvotāju 1989. gada 25. februāra mītiņa rezolūciju «Par atteksmi pret Latvijas PSR Likuma par valodu projektu».

Mēs iestājamies par latviešu valodas kā Latvijas valsts valodas ieviešanu mūsu republikā, arī lietvedībā.

Nosodām lielkrievu šovinisma garā ieturētās Interfrontes dalībnieku runas 23. un 25. februāra mītiņos. Kāpēc runātāji cenšas sanaidot tautas?

Uzstājamies pret iebiedēšanas politiku, neuzticības izteikšanu Latvijas PSR Augstākajai Padomei un valdībai, pret PSRS Augstākās Padomes deputātu atsaukšanu, pret prasību valdībai demisionēt. Ar kādām tiesībām Interfronte drīkst izvirzīt šādas prasības? Kas tai devis tiesības lemt par republikas Augstāko Padomi un valdību?

Pieņemtajā rezolūcijā Interfronte ir pārkāpusi pati savus Statūtus un pastāvošo Konstitūciju, no sabiedriskas organizācijas tā kļuvusi par pretvalstisku, šovinistisku organizāciju, kas cīnās par staļinisma gados sākto pārkrievošanas politiku, ar Staļina un Berijas iebiedēšanas metodēm cenšas realizēt savus plānus.

Mēs prasām Interfronti izbeigt nemitīgi apvainot mūsu republikas partijas un valdības vadītājus.

Aglonas ciema sieviešu konferences vārdā
H. ANSPOKA

●

Manuprāt, Preiļi ir viena no Latvijas rajonu pilsētām, kurā būtu jāatspoguļojas latviešu kultūrai, tradīcijām. Viena no kultūras sastāvdaļām ir valoda.

Diemžēl Preiļos ar latviešu valodas ignorēšanu un nobīdīšanu malā sastopamies ik uz soļa. Kā piemēru var minēt pilsētas veikalus. Ieejot, piemēram, veikalā «Radio un mūzika», redzam, ka preču nosaukumi ir tikai krievu valodā. Tas pats — veikalos «Būvmateriāli», «Sadzīves tehnika», «Dārzeņi». Lielākajai daļai preču nosaukumi tikai krievu valodā ir arī veikalā «Kooperators». Ja arī kādai precei ir nosaukums latviešu valodā, tad tas uzrakstīts kaut kur apakšā, zem nosaukuma krievu valodā. Mēbeļu veikalā preču nosaukumi vispirms ir krievu valodā un tikai tad — latviešu valodā. Tātad priekšroka krievu valodai, nevis otrādi, kā paredz likumprojekts par valodām.

Raksturīgi arī tas, ka latviešu tautības pārdevējas brīvi pārvalda un apkalpo pircējus gan latviešu, gan krievu valodā, bet krieviski runājošās dažreiz latviešu valodā nezina pat preču nosaukumu. Vai tad mums, pamatiedzīvotājiem, savā republikā, savās mājās jālūdzas, lai ar mums runātu mūsu dzimtajā valodā?

Es sāku strādāt 50. gadu sākumā. Slikti pārvaldīju krievu valodu. Mani brīdināja: ja gribi strādāt, ir jārunā krievu valodā. Kāpēc tagad auklējas ar tiem, kuri negrib runāt latviešu valodā?

Vai ilgi mums, latviešu tautai, būs jācīnās par savām tiesībām, mieru un labklājību savās mājās?

P. SKUTELE
Preiļos

●

Esmu 70 gadus veca pensionāre. Daudz lasu avīzes un žurnālus, skatos televīziju, klausos radio. Esmu beigusi Latvijas laikā 3 klases, rakstu slikti. Bet šoreiz nerakstīt nevaru.

Protu 3 valodas: poļu, latviešu, krievu. «Ļeņina Karogā» izlasīju, ka F. Solomahins prasa, lai Latvijā būtu divvalodība. Viņš esot strādājis partijas komitejā. Tad jau viņam ir augstākā izglītība, bet prot tikai vienu — krievu valodu. Vai tad tādi cilvēki var strādāt vadošos darbos?

Cigāns tajā pašā avīzē saka, ka arī mākot 3 valodas. Bet viņš varbūt nevienu klasi nav mācījies.

Ar cieņu
JONĀNE (Aglonā)

●

Rakstām par notikumu, ko redzējām Preiļu autostacijas laukumā šī gada 18. februārī. Braucām uz Līvāniem ar autobusu, kas atiet plkst. 14.00. Stāvējām 3. iekāpšanas laukumā. Apkārt bija gan skolēni, gan jaunieši, gan padzīvojuši cilvēki.

Divi latviešu jaunieši, par kādiem viņi sevi uzskatīja, iereibuši, sevišķi — viens no viņiem, arī atradās tur. Pēkšņi viens no viņiem piegāja pie zēna, varbūt 7. vai 8. klases skolnieka, kurš stāvēja malā ar somu pār plecu, un iesita viņam pa seju. Mēs, protams, uz šo notikumu reagējām. Palautāts, kāpēc viņš zēnam sita, šis jaunietis lepni atbildēja: «Tāpēc, ka viņš nerunā latviešu valodā».

Sašutuši bija daudzi cilvēki. Vai tad tādēļ, ka šie jaunekļi ir latvieši, viņi drīkst atļauties tādu nekrietnību. Kad viņi gāja projām, protams — apkārtējo «pamudināti», viens no viņiem krita četrrāpus, jo nevarēja noturēties kājās. Varbūt kāds pazina šos jauniešus?

Mēs domājam, ka tādi cilvēki apkauno latviešu tautu. Un vēl — rodas jautājums: «Kas pie tā vainīgs, kur mēs nonāksim? Vai mēs neesam aizgājuši pārāk tālu ar savu atklātumu un visatļautību?». Lūk, ar kādām problēmām vajadzētu nodarboties — jaunatnes audzināšana un citi sasāpējuši jautājumi.

J. BOGDANOVA,
V. SKRIMBLE
Preiļos

●

Izlasījām Preiļu rajona avīzē 9. februārī publicējumu «Alkohols — visu nelaimju cēlonis». Autors — A. Logins.

Vai tiešām mūsu labais dakterītis būtu tik tālu nodzēries, ka jāpublicē avīzē? Vai tad nepietika ar naudas sodu?

Jā, un nesapratni rada: ko tad viņš vairāk kā pārējie, ar ko kopā dzēra, būtu izdarījis, ka viņam vienīgajam naudas sods, — kāvies, lamājies?

Un kādēļ tad nav minēts uzvārdā galvenā ārsta vietnieks, kura kabinetā dzēra? Vai to visvairāk nevajadzēja sodīt par to, ka pieļāva dzeršanu savā kabinetā un, droši vien, ar paša līdzdalību?

Tik neapstrādātu rakstu var ielikt tiesas piesēdētājs, — godu tas viņam nedara!

Cik zināms, J. Briģis ir kirurgs, un viņa darba vieta nevarētu būt galvenā ārsta vietnieka kabinets. Acīmredzot, tas ir noticis ne viņa darba vietā, ne arī darba laikā.

Kādēļ tika piemēroti tādi sodi — naudas un izķengāšana caur avīzi? Tas godu nedara ne jūsu avīzei, ne pilsētai. Drīzāk te izskatās pēc kādas atriebības. Jā, dakteris laikam gan priekšniecības priekšā mugurkaulu nelocīja, bet sacīja acīs, ko domāja. Bet tādēļ jau katra doma ir diskutējama. Ne jau izmantojot presi, atriebties, parādot savu pārākumu.

Nekrietni, riebīgi, zemiski.

Vai tur iemesls nebūs J. Briģa uzstāšanās pa radio, kur viņš izteica kritiku slimnīcas administrācijai?

Mēs gan nedomājam, ka no Preiļu inteligences viņš būtu tas lielākais dzērājs. Tāpat jau pie mums dzīvo un strādā cilvēki no Preiļu rajona, tā ka esam informēti.

Cik zināms, dakteris Briģis arī Preiļu pusē ir cienīts. Neglīti, ka Jūs, redaktor, atļāvāties ielikt tādu rakstu.

Mūs tas tiešām šokēja, lai gan mēs neticam tam visam. Cilvēks, ārsts, kurš tik daudz palīdz citiem, lai atgūtu pašu dārgāko — veselību, tā tiek izķengāts.

Vēlams būtu, lai Jūs, redaktor, šo vēstuli iedotu izlasīt tautas tiesas piesēdētājam Logina kungam.

Objektīvu atbildi gribam sagaidīt no Jums, redaktor!

Ar sašutumu —

T. Kajahova, L. Leite, L. Kalniņa, J. Kaša un vēl viens nesalasāms paraksts (Cēsīs)

KOMENTĀRA VIETĀ. Mēs nolēmām ar šo vēstuli iepazīstināt ne tikai «Logina kungu», bet arī pārējos lasītājus. Jo tā, mūsuprāt, labi parāda, kā vienu otru materiālu uzņem daži «taisnības» meklētājs un kādu «sašutumu» pauž par visai prozaiskām lietām.

Diemžēl redaktoram nav citas objektīvas informācijas, kā tikai tā, kuru sniedza minētajā rakstā tautas tiesas piesēdētājs A. Logins un kura pamatojās uz pilsētas izpildkomitejas administratīvās komisijas materiāliem. Turklāt, uzskatām, lielai daļai preiliešu šis neglītais notikums, par kuru rakstīja A. Logins, ir zināms. Starp citu, pašam J. Briģim nekādu īpašu pretenziju par faktu pasniegšanu laikrakstā nebija, izņemot to, ka viņš nepiekrita formulējumam par alkohola lietošanu darba laikā.

Bet par to, kas kuram dara vai nedara godu (pelama rīcība vai tās nodošana atklātībai), lai spriež lasītāji paši.

Mēs nedrīkstam klusēt!

Pēdējā laika notikumi Latvijā mūs vedina uz nopietnām pārdomām. Ja ne tieši, tad pietiekami neslēpti tiek apšaubītas latviešu tautas elementārās tiesības. Tas notiek daudzās sanāksmēs, kur bez mazākās kautrēšanās spriež, vai latviešu valodai piešķirt tās likumīgās tiesības latviešiem piederošā zemē. Ar neslēptu nekaunību tiek meklēti un deklarēti iegansti, kā turpināt Latvijas pārpludināšanu ar citu valsts reģionu iedzīvotājiem. Un tas notiek pēc tam, kad dažos gadu desmitos iedzīvotāju nacionālā struktūra Latvijā pārmainījusies vairāk nekā jebkurā citā Savienības republikā, vairāk nekā līdzīga apmēra nacionālajās teritorijās jebkur citur pasaulē. Esam nonākuši līdz absurdam, kad ar sirdīgiem oponentiem, gandrīz vai balsošanas veidā, esam spiesti izšķirt, kādos meridiānos atrodas Latvija. Rodas jautājums: ar ko un par ko mēs rīkojamies spriest turpmāk un vai nav jau tāds vairākums, kurš ir gatavs visu izspriest bez mums?

Redzam, ka nevietā bija godīgi pateiktais: Latvijā situācija nav tāda kā Lietuvā un Igaunijā. Daudziem tas šķita kā atgādinājums brist droši tālāk pa labi iemīdītu ceļu.

Ir pienācis brīdis skaidri un nepārprotami pateikt to, ko vienprātīgi atzina Latvijas Tautu forums, proti, ka bez daudzajām etniskajām grupām tauta Latvijā ir tikai viena un tā ir latviešu tauta. Tai ir augstākās izvēles tiesības nodrošināt sev normālas attīstības iespējas. Par šādām tautu nacionālajām tiesībām bez jebkādiem izņēmumiem iestājās M. Gorbačovs savā runā ANO Ģenerālās asamblejas sesijā.

Īsti ļeniniska ir tikai šāda nacionālo problēmu izpratne Latvijā šobrīd. Tādai un tikai tādai tai jābūt nākotnē. Tā atbilst visu Latvijā dzīvojošo etnisko grupu brīvas attīstības interesēm. Tikai uz šāda pamata ir iespējama visu Latvijas iedzīvotāju konsolidācija pārbūves interesēs. Vienlaikus labi jāsaredz tās realitātes, kuras šobrīd nevaram neņemt vērā:

pirmkārt, principiālu un vajadzīgu lēmumu pieņemšana un realizēšana republikā atduras uz apzināti inspirētu zināmu aprindu pretdarbību.

Otrkārt, tieši šajā kontekstā top labi redzama ar jau zināmo mānīšanos un neslēptu šovinismu dzimušās Interfrontes īstā būtība: sašķelt sabiedrību ceļā uz tik nepieciešamo mūsu republikas pārbūvi. Un kauc kas šajā ziņā jau ir «sasniegts» — Tautas frontes kā patiesas tautas kustības pārstāvjiem visos līmeņos mehāniski pretī stāda interfrontiešus, kuri Latvijas pamattautu nepārstāv. Tā sarīkotās sēdēs un apspriedēs, radot uzskatu plurālisma ilūziju, viegli iespējams novērst svarīgu problēmu izlemšanu vai vismaz panākt pieņemto lēmumu bezjēdzīgo kropļošanu. «Oficiālās» personas šādās situācijās dažkārt paliek «neitrālu» arbitru un tēvišķu pamācītāju lomā.

Bet tauta gaida dzīves pārkārtošanu, turklāt — pamatos un godīgu.

Treškārt, dažviet stagnanti sadarbībā ar saviem domubiedriem jau visai atklāti sāk mērķēt uz to, lai mūs, Tēvijas kara latviešu vienību veterānus, atšķeltu no savas tautas.

Šī iecere, kaut arī primitīva, taču ir ciniski bezkaunīga: latviešu tautai tās svētajā atmodas gaitā atņemt daļu no sevis, izdzēst no atmiņas pašu priekšstatu par 201. Latviešu strēlnieku brīvprātīgo divīziju un vēlāko korpusu pagājušajā karā.

Vai tā ir cerība uz šīs divīzijas un korpusa vēl dzīvo cīnītāju politisko muļķību un ētisko mazvērtību?

Visāda paveida un nosaukuma stagnantiem atklāti un skaidri pasakām:

— Nāves kaujas no Piemaskavas līdz Kurzemei mēs izgājām pirmām kārtām savas tautas dēļ un tikai savas sirdsapziņas mudināti.

— Visus garos frontes gadus, gan kaujas ierindā, gan dziedējot brūces hospitāļos, mūsu nedzēšamā doma bija par Latviju, par Latviju — taisnīgu, bagātu un skaistu.

— Mēs nekarojām par savas tautas apsmiešanu un nīkuļošanu.

— Vismaz mums, bijušajiem frontiniekiem, nesakiet, ka jūs un jūsu staļiniskie ciltstēvi mūs no kaut kā atbrīvojāt.

— Ar savu garīgo veidolu esat vienīgi «palīdzējuši» mums atbrīvoties no jūsu priekšstata par sociālismu.

Tas arī stiprina mūsu pārliecību cīņā par partijas aizsākto revolucionāro dzīves pārbūvi.

— Ir veltīgi centieni mūs atšķelt no mūsu tautas, kuras vienprātīgo gribu saglabāt sevi un savu pilntiesību tiesiskā valstī var nojaust un neredzēt tikai aklais.

Mums pietiek jau ar to vien, ka stagnantu reklamētās «tautu draudzības» (būtībā — tautu draudzības gandēšanas) gados apspļaudīja mūsu cīņu biedrus, zākāja mūsu vienīgo un neaizmirstamo gvardes divīziju. Bija jau vēl piecgades organizētai jāņuguņu izspārdīšanai...

Un kur nonācām? Tieši pirms diviem gadiem, būdams Rīgā, Mihails Gorbačovs lika mums padomāt, kāpēc no stabilām līderpozīcijām Baltijā esam aizbīdījušies uz pēdējo vietu reģionā... Šādas domāšanas, kā redzam, daudz kur vēl nav.

Nekad nealzmirsīsim, ka mūsu gvardes pulku karogos bija Ļeņina attēls.

Neaizmirsīsim, kas spieda Ļeņinu izdarīt vienu no saviem pēdējiem ierakstiem: «...šovinismam piesaku cīņu ne uz dzīvību, bet uz nāvi.» Mēs, no pamatšķiras nākušie, bijām, esam un līdz pat savai pēdējai stundai būsim Latvijai piederošie dēli un meitas.

Kā toreiz, frontē, atkārtojam vārdus «Divu Daugavu jau pasaulē nava...».

Aicinām visus, pirmām kārtām kādreizējos cīņu biedrus: apzināsimies savas tautas grūto vēsturi, nedalīsimies — komunisti un bezpartijiskie, jaunie un vecākie, būsim vienotā ierindā ar visu tautu! Viņas gods ir mūsu gods. Bezdarbīgi klusēt šodien nedrīkstam!

130. Latviešu korpusa veterāni:

Jānis VILHELMS,
atvaļināts gvardes majors,
Padomju Savienības Varonis
Indriķis PINKSIS,
atvaļināts gvardes kapteinis
Vilis ŽUROVSKIS,
319. latviešu strēlnieku pulka seržants, LTK invalīds
Daina KAČA-DUNDURE,
43. gvardes latviešu strēlnieku divīzijas sanitāre
Eduards VĀRENBERGS,
atvaļināts gvardes vecākais leitnants
Vilis KRŪMIŅŠ,
atvaļināts gvardes majors,
Uzvaras parādes dalībnieks
Anna BĒRZIŅA,
43. gvardes latviešu strēlnieku divīzijas sanitāre
Alberts JANSONS,
43. gvardes latviešu strēlnieku divīzijas 94. artilērijas pulka vecākais seržants
(«Rīgas Balss»)

Redaktors P. PIZELIS

● Latviešu estrādes dziedātāja Laima Vaikule iemantojusi pelnītu autoritāti gan mūsu valstī, gan arī aiz tās robežām. Viņa kļuva pazīstama pirms pāris gadiem, kad starptautiskajā konkursā Bratislavā ieguva pirmo vietu. Lielu vietu Laimas Vaikules repertuārā ieņem PSRS Tautas skatuves mākslinieka Raimonda Paula dziesmas. Drīzumā viņa dosies uz Amerikas Savienotajām Valstīm, lai piedalītos kopīgajā padomju — amerikāņu videofilmā.
TASS fotohronika

TV VIĻŅA

16. marts. 18.00 — Ziņas. 18.10 Daba un mēs. 19.10 — Reklāma. 19.15 — Koncerts. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — Estrādes koncerts. 22.00 — Sagaidot vēlēšanas. 23.00 — Raidījums «Sejas».

17. marts. 8.00 — «Labrīt!». 8.20 — Lietuvas TV koncertfilma. 8.50 — Multiplikācijas filma. 9.10 — Daba un mēs. 10.10 — Raidījums «Sejas». 18.00 — Ziņas. 18.10 — Koncerts. 18.25 — Reklāma. 18.30 — Diskutē zinātnieki. 19.30 — Svešu bēdu nav. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — Mūzikas pasaulē. 21.45 — Sagaidot vēlēšanas. 22.45 — Mākslas filma. 22.50 — Ziņas. 24.00 — Mākslas filmas «Balle Savojā» 1. sērija.

18. marts. 9.00 — Ziņas. 9.15 — Dokumentālā filma. 10.15 — TV skolēniem. 10.45 — Koncertfilmas. 11.45 — Multiplikācijas filma. 12.00 — Nedēļas panorāma (krievu val.). 12.30 — Lietuvas dramaturģija. 13.00 — Lietuvas TV izrāde. 14.30 — Mākslas meistari. 15.10 — Pusstunda politikai. 15.30 — Par liecinieci aicinu vēsturi. 16.10 — Multiplikācijas filma. 16.30 — Koncerts. 17.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. ACSK — «Žalgiris». 18.30 — Mākslinieki smaida. 19.00 — Laikmetu griežos. 19.55 — Reklāma. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — Pie pasaku stāstnieka. 21.00 — Dokumentālā filma. 21.40 — Mākslas filma. 22.45 — Ziņas. 23.00 — Mākslas filmas «Balle Savojā» 2. sērija.

19. marts. 9.00 — Ziņas. 9.15 — Svētdienas rītā. 11.15 — TV skolēniem. 11.45 — Simts sīkumu. 12.05 — Teātra izrāde. 13.05 — Svētdienas mūzika. 13.50 — Lietuvas TV izrāde. 14.40 — Multiplikācijas filma. 15.00 — Nedēļas panorāma (poļu val.). 15.30 — Rokasbumba. «Egle» (Viļņa) — «Bajarn-04» (Leverkūzena). 16.20 — Labirints. 17.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. ACSK — «Žalgiris». 18.30 — Kino pasaulē. 19.20 — Koncerts. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — Mūzika un poēzija. 21.15 — Populārzinātniska filma. 21.35 — Mākslas filma. 22.40 — Ziņas.

PĀRDOD automašīnu M-412. Zvanīt: Malta, 41200, pēc plkst. 20.00.

SAGĀDES UN RAŽOŠANAS APVIENĪBA

iepērk no iedzīvotājiem **sīpolus** (0,70 rbļ. par 1 kg) un **kiplokus** (3,00 rbļ. par 1 kg). Sīpolus un ķiplokus pieņem visās sagādes un ražošanas apvienības noliktavās un pieņemšanas punktos.

Apvienība slēdz līgumus par vietējo šķirņu sīpolu, ķiploku, agrīno kāpostu, agrīno kartupeļu, kā arī dilļu, pētersīļu un seleriju audzēšanu 1989. gadā un nodošanu apvienībai. Nodošanas termiņi tiks paredzēti līgumā. Aktīvākie dārzeņu audzētāji un piegādātāji tiks prēmēti.

Desu cehā individuālajam sektoram sniedz pakalpojumus gaļas žāvēšanā.

Izziņas pa tālruni 22230.

RĒZEKNES PEDAGOĢISKĀ SKOLA

šī gada 30. martā plkst. 11.00 rīko **atvērto durvju dienu.** Skolas adrese: Rēzeknē, Ļeņina ielā 115.

Viss jāatstāj, kad saule pavasarī
Sies atkal vaļā ziedu pumpurus.
Ar saviem straujiem ziemeļvēju zirgiem
Būs ziema viņu aizvedusi līdz.
(Ā. Elksne)

Kad pēdējie atvadu ziedi gulst uz TEKLAS MUKĀNES kapa kopiņas, dalām bēdu smagumu ar piederīgajiem.

Līvānu stikla fabrikas kolektīvs

Šī gada 20. un 21. martā no plkst. 9.00 līdz 13.00 Stradiņu feldšeru un vecmāšu punktā notiks visu kolhoza «Ezerciems» iedzīvotāju gadskārtējā vispārējā dispanserizācija.

Rožkalnu ciema izpildkomiteja

Tēvs mūžu kā akmenī nolika
Aparta tīruma malā.
Ar delnu sviedrus norausa
Un nopūtās: darbs nu ir galā.
(Z. Purvs)

Izsakām līdzjūtību Jānim un Martai Šaršuniem, TĒVU un VĪRATĒVU smiltājā izvadot.

Kolhoza «Ezerciems» šoferu un mehanizatoru kolektīvs

Pierimst soļi, klusē doma,
Neskan mīļā tēva balss.
Tikai klusa sāpe sirdī
Ilgi vēl pēc tevis sauks.
(E. Zālīte)

Izsakām līdzjūtību piederīgajiem, JĀNI ŠARŠUNU smiltājā izvadot.

Kolhoza «Ezerciems» kolektīvs

Mirdzēs tur saules stars,
Kur cilvēks ir ieminis pēdas.
(J. Osmanis)

Esam kopā ar Adeli Kriškāni, izvadot TĒVU smiltājā.

Kolhoza «Ezerciems» lopkopības darbinieki

Ir sāpes, ko nespējam dalīt uz pusēm,
Nav tādu vārdu, kas mierināt spētu.
Nostājas blakus tev draugi un klusē,
Kaut vai tā lai tev palīdzētu.
(A. Skujiņa)

Esam kopā skumjās ar Vladislavu Saršunu, TĒVU smiltājā izvadot.

Kolhoza «Dzintars» mehanizatori, šoferi, speciālisti

ĻEŅINA

● MŪSU ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

KAROGS

● REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena nos. iespiedloksne, Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 638 eksemplāri (latviešu valodā — 10 286 eks., krievu valodā — 4 352 eks.).

Indekss 68169.

Pas. 457.